

og om nogle Aar til 3 D. efter al menneskelig Beregning, vil medføre en meget betydelig Tilbagegang i Forbruget. Men ganske vist, noget sikkert derom kan intet Menneſte ſige, og ſiſanſielt ſet kan jeg ikke udtale andet, end at et ſaa pludſeligt Spring, ſynes mig ganske i Strid med den i øvrigt ſaa overordentlig forſigtige og ædruelige Betragtningſmaade, ſom altid er bleven gjort gældende fra den nyværende, højtærede Finansiſminifterſ Side. Det er et mærkeligt Omſlag i den hidtil førte Finansiſpolitik, ſom her paa en Gang finder Udtryk.

Hvad angaar Stattens Retfærdighed, betragtet med Henſyn til de Konſumenter, ſom den rammer, ſaa er det jo tit nok blevet fremhævet, og dermed ere vi atter paa det rene, at den ſtore Maſſe af Dl. ſelvfølgelig ikke konſumeres af de rige, væſentlig af hvad man vil henregne til de fattige Klaſſer eller i hvert Tilfælde til de tarvelig ſituerede Mellemklaſſer. Det er der ingen ſom helſt Tvivl om. Den Skatteomlægning, ſom her finder Sted, er en Læggen over paa de fattige. Nu vel, det, ſom man til Gengæld vil vinde, er jo væſentlig en formindſket Suktteraſgift. Man kan nu have, hvilke Meninger man vil, om, hvem denne Afgift rammer haardeſt, hvent der hører forholdsvis meſt af den o. ſ. v.; men hvis vi holde os til et nøgternt, abſolut sikkert Tal — det kan ikke nytte at komme ind i Enteltheder, intet Menneſte har nogen paalidelig Statiſtik over, hvor meget hwer enkelt Samfundklaſſe konſumerer — hvis vi holde os til de ſikre Tal, ſaa konſumeres der her i Landet godt og vel 60 Mill. Pd. Sukker, og da vi ere godt og vel 2 Mill. Menneſter, bliver Konſumenten altsaa 30 Pund pr. Individ. Det er over det hele. Men vi vide ogsaa, at de rige ſelvfølgelig bruge mere Sukker end de fattige. Da nu efter Gennemſnittet en fuldſtændig Ophøvelſe af Skatten paa Sukker vilde bevirke en Beparelſe af 3 Kr. pr. Individ, og ved en Medjættelſe til en Tredjedel 2 Kr. pr. Individ, ſaa angiver diſſe 2 Kroner den abſolute Grænſe, opefter for den Gevinſt, ſom de fattige kunne ſaa. Da det nu imidlertid er givet, at de rige ſelvfølgelig bruge langt mere Sukker end de andre, er det klart, at den Gevinſt, de fattige ſaa, viſſelig ikke kan blive ſtor. Det Samfundslag, ſom maatte ſaa antages at have meſt Interenſſe i Suktteroldens Medjættelſe eller Ophøvelſe, det er ſom det ogsaa blev fremhævet i Formiddags af en æret Taler, Gaardmandsklaſſen. Jeg tror nu ikke, at en Gaardmand vil kunne tjene 20—30 Kr., ſjær da ikke, naar Suktterſtatten kun nedſættes til $\frac{1}{3}$. Jeg tror højt regnet, at en Gaardmandſfamilie vil tjene

10—15 Kr. ved denne Beparelſe. Det kan gerne være, at der er mange Gaardmandſfamilier, for hvilken en ſaadan Sum ikke er uvæſentlig, og den er ſandelig enhver af dem vel undt. Men at det juſt ſkulde være en Reform, ſom anbefaler ſig ſærlig til at drives igennem, at den i Samfundet dog forholdsvis ſaare vel ſtillede Gaardmandſſtand ſkal tjene 10—15 Kr. om Aaret, for at fattige Byarbejdere kunne betale ſaa meget deſto mere — Retfærdigheden og Formiſtigheden deri formaar jeg ikke at ſaa Dje paa.

Jeg vender mig derefter til det andet Hovedſpørgſmaal, nemlig Spørgſmaalet om denne Stats Virkninger overfor Producenterne, det vil ſige Bryggerierne og alle de Industrier, ſom knytte ſig dertil, ſamt Oljappere, Oljhandlere o. ſ. v., kort ſagt alle dem, ſom leve af at producere og forhandle Dl. Jeg nærer ikke Tvivl om, at denne Lovs Vedtagelſe i ſtort Omfang vil bevirke Kvind for diſſe Folk. Jeg talte forleden Dag med et æret Medlem af Flertallet i dette Ting derom. Han for ſit Bedſømmende erkendte ogsaa, at dette uvivliſomt vilde blive Følgen, og han erklærede, at han vilde gaa med til at vedtage en Beſtemmelſe om, at der ſkulde ydes Erſtattung til de Virkſomheder, ſom lide Tab ved Stattens Indførelſe. Jeg vil haabe, at han vil ſtaa ved dette, og at adſtillige i denne Sal ville følge ham dert. Saa meget er i hvert Fald sikkert, at man hos os ikke har mange Ekſempler paa, at man laver Lovforanſtaltninger af denne Art, ſom er abſolut ruinerende for ſtore Klaſſer af Medborgere, at man gør dette uden Barſel, uden Overgang eller Forberedelſe, og at man ſaa ſiger til dem: Klære Ven, gaar du itu, ſaa værſgo'; det er ikke vor Sag. Jeg tror ganske viſt ikke, det vil ſte, at der bliver givet Erſtattung, men det vilde være ſtemmende med ſimpel Retfærdighed, om det ſtete. De Forhandlinger, ſom have været førte i Aar i Forhættelſe af Forhandlinger, der have været førte gennem en lang Klække Aar, angaaende en almindelig Revision af vort indirekte Skattevæſen, ere blevene uden Reſultat. Forhandlingerne om Toldloven ere ſtandsede, og efter alle Udtættelſer at dømme ville de nu være ſtandsede for en Klække af Aar. De Nytt, ſom hidtil have været nærede af dette Tings Flertal om en Medjættelſe af Beſtyttelſen, bliver der altsaa ikke noget af. Det eneſte, der ſter, det er, at denne ene Industri, ſom netop har været i Stand til at ſtaa paa egne Ben og har kunnet klare ſig, at den nu ſkal klappes af. Alle de andre Ube, der tude i Flok, de ſaa Lov til at gaa, uden at man trummer et